

— Ето го копачътъ, почина си хубаво и стана...
Сега вече ни отиде гнѣздото!

А копачътъ станалъ, потъркалъ си очитѣ да се разсъни, хапналъ си пакъ, запалилъ лулата наново и като метналъ мотиката на рамо, тръгналъ за селото си и казалъ:

— Сбогомъ, лозе! . . .

Видѣли го врабцитѣ, че си отива и весело зачуруликали.

Минало-що минало врѣме, ето го стопанинътъ на лозето пакъ се показалъ.

— Ако не съмъ го копалъ, баремъ да го обрѣжа, казалъ си той.

И пакъ седналъ подъ черешата да си почине, а врабцитѣ изтрѣпнали отъ страхъ като го видѣли:

— Леле, врабчо, чакъ сага ни отиде гнѣздото!

— Какво Господъ каже, врабко, това ще бжде. Стопанинътъ на лозето може да е милостивъ човѣкъ и да ни пожали.

А стопанинътъ извадилъ хлѣбъ и соль, похапналъ си, запушилъ пакъ лулата и си казалъ:

— Що ми трѣбва да обрѣзвамъ лозето, то и така ще роди. . . . Пъкъ хората ако ми се смѣятъ, не искамъ и да знамъ.

И той легналъ, та си поспалъ, и станалъ, та си отишелъ.

А врабцитѣ като видѣли, че си отива пакъ, радостно зачуруликали.

И прѣзъ лѣтото измжтиха малки и почнаха да ги хранятъ.

Отъ това, че лозето остана необработено, въ него поникна гжста трѣва и буренъ до колѣни. Дойдѣ стопанинътъ пакъ да го обиде и да види какъ е родило. Седналъ той пакъ подъ черешата и се чуди: